

Ja v krajine zázrakov

Posledné, čo si pamätám je to, že som sa navečerala, urobila si večernú hygienu a zaspala pri mojej novej knihe. Zobudila som sa na sladký hlas môjho budíka, ktorý mi oznamoval: "Terezka, pokojne snívaj ďalej, neumývaj sa, neobliekaj sa, veď na prvú hodinu zvoní až o dvadsať minút."

Aj napriek radám môjho budíka som sa v rýchlosti, ako každé ráno, pripravila do školy, no keď som si na záver išla obliecť moje obľúbené rifle, vytrhli sa mi z rúk a začali ozlomkrky utekať. Dobešla som ich až pri výťahu.

"Čo to ma znamenať?!" pýtam sa.

"Už toho máme dosť, nechceme sa od pondelka do piatku drať v tej školskej lavici, chceme ísť do kina, ale samé, lebo aj keď už ideš s nami, tak nás strčíš pod to kreslo a zase nič nevidíme!"

S prísľubom, že cez víkend môžu ísť samé do kina, som sa nakoniec vybrala do školy. Keďže mi už veľa času do zvonenia neostávalo, pridala som do kroku, no aj tak som stihla na semafore červenú. A tak som si vypočula zaujímavý rozhovor. Červený panáčik sa sťažoval na to ako je unavený z toho, že svieti dlhšie ako zelený. Na to zelený panáčik odpovedal:

"Čo sa sťažuješ, pri tebe si ľudia aspoň na chvíľu vydýchnu, lebo všetci sa stále niekam ponáhľajú."

A keď som naďalej uháňala do školy, v parku som si vypočula ďalší rozhovor, tentoraz sa púpava vyhrážala lipu, že ju dá na súd za obmedzovanie prísunu priameho slnka, ktorý jej bráni rozkvitnúť do plnej krásy a tým aj znižuje pravdepodobnosť nájsť si manžela! A tak jej múdra lipa odpovedala:

"Okrem toho, že ti robím prirodzený UV faktor, tak ti robím aj službu, že ti zošedivie hlávka neskôr ako tvojim kamarátkam."

Nakoniec sa mi predsa podarilo doraziť do školy. Ale čakalo ma nemilé prekvapenie. Škola bola zavretá a nikde ani živej duše. Zo strachu, že som prišla neskoro, som sa doslova oprela o zvonček a vytrvalo zvonila, až nakoniec vyšiel pán školník a spýtal sa:

"Slečna a ty čo vyzváňaš?"

"Prepáčte, prišla som neskoro."

"Akože kam neskoro? Však sú prázdniny. Chod si užiť voľno a uvidíme sa v septembri."

Ostala som stať ako obarená, ale hádajte čo. V tej chvíli som sa zobudila. Potešila som sa, že to bol sen. Som ale rada, že sa mi len prisnil, lebo som si uvedomila, že stačí mať oči otvorené a uvidíš, že aj normálny svet je plný zázrakov.

Tereza Pekárová

I. vek, kategória
Petržalské súzvuky